

Deraf kan man jo stønne noget, og man kan i alt Fald stønne det, at det kan være. Sagen slet ikke behøver at komme til Rigsdagen, idet det kunde være, at vedkommende Minister afgjorde det. Det er den ene Grund, hvorfor Udvalget ikke har henvist disse Andragender, at det ikke saas, at de havde været ved Ministeren. Der foreslaa intet Svar derfra, og naar saa er, gør man i Almindelighed og næsten altid ingen Indstilling. Den anden Grund var den — og her kommer det manglende Svar særlig til at bethde noget — at vi være bange for Konsekvenserne. Vi kunne ikke overse, hvad Følgen kunde blive af at gaa ind paa Andragendet. Jeg tror ikke, at der er et eneste Medlem i Udvalget, som ikke har den dybeste Medfølelse med disse Menneker, der jo vistnok have lidt en stor Skade og det saa stor en Skade, at det vistnok er ganske rigtigt, hvad den ærede Ordfører for Andringsforslagsstillerne sagde, at de 50,000 Kr. formodentlig langt fra vilde forslaa. Der var altsaa den stærkeste Medfølelse med disse Menneker i Finansudvalget. Men her kommer særlig det uheldige frem ved, at vi under denne Diskussion hverken have den ærede Indenrigsminister eller den ærede Finansminister til Stede, idet vi i alt Fald ved Udtalelser fra denne maatte kunne have sluttet os til, hvad der maatte være praktisk og rigtigt at gøre i denne Sag. Det kan ikke nytte at henvise Sagen, naar man ikke veed, hvorvidt der derved vilde være opnaaet noget for de vedkommende, og derfor siger jeg, at da der intet skriftligt Svar foreligger fra Ministrene, vilde det have været særlig helbdigt, om de Herrer Ministre havde været til Stede, for at man kunde have faaet at vide, hvorledes de stille sig til disse Andragere. Man kan altsaa som sagt beklage disse Menneker, men der er ingen, der kan vide, hvad en Henvisning vilde betyde i finansiel Henseende, hvor mange Millioners Udgift det kunde føre med sig. Jeg tror nok, at det gaar op i adskillige Hundrede Tusinder, hvis den her foreslaaede Skade skulde erstattes, og Konsekvenserne for Fremtidens Vedkommende under nye Stormfloder, naar Jordstykker stulles bort, og Blandet sthyller Grus og Sten og Sand op paa Jorderne, er jo aldeles uoverskuelig. Det er altsaa navnlig Konsekvenserne, der have dikteret Finansudvalget den Stilling, det har indtaget, og dernæst ogsaa, som sagt, den gamle Regel, at der maa foreligge et Svar fra en Minister, for at Udvalget kan tage Stilling til Sagen. Hvis den ærede Kultusminister kan driste sig til paa de to ærede fraværende Ministres Begne at udtale sig, skulde det glæde mig. Jeg vil

med megen Opmærksomhed høre paa et saadant Svar, idet jeg har afventet, hvad der under Diskussionen i Dag vilde komme frem fra Ministrenes Side, for derefter at tage den endelige Stilling lige overfor disse Andragere. — Endnu skal jeg sige, at jeg takker den ærede Minister for hans Svar paa Indenrigsministerens Begne angaaende Hjemstedsbevillingerne. Det er kun det, Andragerne have ønsket, at denne Sag maa komme til Overvejelse og Undersøgelse, og den ærede Minister svarede jo paa Indenrigsministerens Begne, at det ogsaa var Indenrigsministerens Mening, at dette Forhold burde tages op til Overvejelse. Vi maa da haabe, at disse Overvejelser ville føre til det Resultat, at der kan blive vedtaget en Endring i Loven af 1871. Det er alt, hvad Andragerne have ønsket, at Sagen kunde blive taget op til fornyet Overvejelse af Lovgivningsmagten.

Jungeren: Den Mand, hvis Andragende jeg her vil tillade mig at foreslaa henvist til Indenrigsministeren, er en Mand, der allerede er naaet højt op i Alrene. Han er en Mand tæet op ad de 70 Aar, en Mand, som i en Række af Aar har udført Reparationsarbejderne ved Amtmandsboligen i Hjørring, og vistnok til fuld Tilfredshed baade hos Amtmanden og hos de Autoriteter, som have haft med det at gøre. Denne Mand havde allerede i 1881—82 under den forrige Amtmand udført en Del Arbejde ved Amtmandsboligen, og det gik da, som det var gaaet tidligere, at han udførte en Del Arbejde udenfor det Overflag, der var bestemt af Autoriteterne for Reparationsarbejderne ved Amtmandsboligen. Han udførte dette Ekstraarbejde efter Amtmandens Anmodning og naturligvis i Haab om, at denne vilde sørge for, at han fik sit Arbejde betalt. Han har endog i Tillid dertil selv anskaffet de Materialer, der skulde bruges til de Ekstraarbejder, han foretog. Nu vilde Ulykken for denne ældre Mand, at Amtmanden, inden Sagen var afregnet, døde, og det førte til, at Indenrigsministeriet, der ikke mente at kunne give Anvisning paa mere end det, som faldt ind under Overflaget, ikke kunde udbetale noget for det Arbejde, som Amtmanden dog selv havde faaet Manden til at udrette. Der foreligger ikke noget juridisk Krav fra den vedkommendes Side paa at faa fra Statskassen den Sum, det her drejer sig om — det er ikke nogen stor Sum, den beløber sig til 257 Kr. og nogle Ore — men Manden har ment at have et Billighedskrav paa at faa det Arbejde betalt af Staten, som han har udført paa en Statsbygning efter den daværende Amt-